

Sygnatura akt II C 17/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący sędzia (...)

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2023 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5200 (pięć tysięcy dwieście) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 116,50 (sto szesnaście 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa, powoda i pozwanego kwotami po 449,56 (czteryście czterdzieści dziewięć 56/100) złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 17/22

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 17 grudnia 2021 roku A. S., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 10205,81 zł tytułem dopłaty do kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), 60 zł tytułem kosztów dodatkowego badania technicznego, 170 zł tytułem kosztów nabicia klimatyzacji po naprawie pojazdu, łącznie 10435,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wszystkich tych kwot od dnia 4 maja 2019 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

(pozew k. 2-3v, pełnomocnictwo k. 4)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył, aby w pojeździe powoda wystąpiła szkoda częściowa. Kwestionował wysokość żądanego pozwem odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, jak również zwrotu kosztów badania technicznego i nabicia klimatyzacji.

(odpowiedź na pozew k. 50-51, pełnomocnictwo k. 53)

Sąd ustalił:

W dniu 30 marca 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powoda. Pojazd sprawcy kolizji w dniu zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego na podstawie umowy zawartej z pozwanym.

(okoliczności bezsporne)

Po wypadku pojazd nie nadawał się do ruchu. Powód naprawiał pojazd razem z kolegą M. P. w jego garażu. Naprawa trwała dłużej niż kilka dni. Był uszkodzony tył i trochę bok. Wymieniono podłóżnicę, malowania wymagała maska, błotnik, zderzak. Powód kupował części do naprawy z różnych źródeł. Część części do naprawy było kupionych używanych. Po skończonej naprawie pojazd był jezdny. Wymagał ustawienia zbieżności i nabicia klimatyzacji. Po skończeniu naprawy powód rozliczył się z M. P. za robociznę.

(oświadczenie k. 20, rachunki k. 30-32, zeznania świadka M. P. k. 72v, zeznania świadka R. R. k 72v, zeznania powoda k. 72v-73)

Powód poniósł koszt 60 zł tytułem kosztów dodatkowego badania technicznego oraz 170 zł tytułem kosztów nabicia klimatyzacji.

(faktury k. 37-38, zeznania świadka M. P. k. 72v, zeznania świadka R. R. k 72v, zeznania powoda k. 72v-73)

W dniu 30 marca 2019 roku telefonicznie dokonano zgłoszenia szkody pozwanemu.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 3 kwietnia 2019 roku pozwany poinformował powoda, że koszt naprawy pojazdu przekracza 100% jego wartości rynkowej w dniu wypadku, czyli że wystąpiła szkoda całkowita. Wartość rynkową pojazdu przed szkodą wskazał na kwotę 20900 zł.

(pismo k. 7-8)

Pozwany dokonał oględzin pojazdu w dniu 25 kwietnia 2019 roku i sporządził kosztorys naprawy opiewający na kwotę 23807,12 zł. Decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 roku pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, którą zakwalifikował jako całkowitą i ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 10000 zł brutto, której to kwoty dokonał wpłaty na rachunek bankowy poszkodowanego w dniu 26 kwietnia 2019 roku. Wartość rynkową pojazdu przed szkodą wskazał na kwotę 20900 zł, zaś pozostałości na kwotę 10900 zł.

(decyzja k. 9-9v, informacja o kosztach naprawy k 10, kosztorys k. 11-16, k. 17-20, potwierdzenie wypłaty k. 24)

Wartość pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed wypadkiem z dnia 30 maja 2019 roku stanowiła kwotę 20900 zł.

(okoliczność bezsporna)

Powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela. Decyzją z dnia 9 sierpnia 2019 roku pozwany odmówił wypłaty dalszego świadczenia.

(decyzja k. 22)

Pismem z dnia 09 grudnia 2019 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w kwocie 10435,81 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 25-27v)

Powód ponownie pismem z dnia 22 stycznia 2020 roku odwołał się od decyzji ubezpieczyciela. Decyzją z dnia 7 lutego 2020 roku pozwany odmówił zmiany kwalifikacji szkody i wypłaty dalszego świadczenia.

(decyzja k. 23-23v)

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych, stanu technicznego pojazdu przed zdarzeniem, stosując technologię naprawy pozwalającą na przywrócenie mu wszystkich funkcji technicznych i estetycznych z udzieleniem gwarancji na taką naprawę, przy stawce 100 zł netto za rbg w warsztatach nie posiadających autoryzacji, ale wyposażonych w ramy pomiarowo naprawcze oraz kabiny lakiernicze wynosi 40539,23 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu przed szkodą mogła wynosić 21100 zł brutto, zaś w stanie uszkodzonym 5700 zł. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie (przy wartości przed szkodą 21100 zł brutto) wynosi 15400 zł.

(opinia biegłego wraz z kalkulacją naprawy 81-130)

Odpis pozwu został pozwanemu doręczony w dniu 17 stycznia 2022 roku.

(elektroniczne potwierdzenie odbioru w aktach sprawy)

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części. Podstawę prawną żądania powoda stanowiły przepisy art. 822 i 436 § 1 (...) " (...)kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392). Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. i wyrażonej w nim zasady pełnego odszkodowania, odszkodowanie obejmujące celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nadto, stosownie do treści art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczająca jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Wyjątkiem od prawa domagania się zwrotu kosztów naprawy pojazdu jest sytuacja, w której napawa uszkodzonego pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona. Choć brak jest w obowiązującym systemie prawa definicji szkody całkowitej trafnie opisał ją w wyroku z dnia 12 lutego 1992 r. (sygn. akt I ACr 30/92, OSA 1993, Nr 5, poz. 32) Sąd Apelacyjny w Katowicach podnosząc, że szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Kompensacja szkody całkowitej następuje w oparciu o art. 363 § 1 zd. 2 k.c., zgodnie, z którym jeżeli naprawienie szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego nie jest możliwe lub pociąga za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty – roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z takim wypadkiem mamy do czynienia w sytuacji zaistnienia szkody całkowitej i w takim przypadku odszkodowanie wypłacane w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ustalane jest metodą dyferencyjną, która polega ona na ustaleniu wysokości odszkodowania poprzez pomniejszenie wartości pojazdu w stanie przed uszkodzeniem - o wartość pojazdu po uszkodzeniu (pozostałości, wrak pojazdu).

W niniejszej sprawie spór między stronami skoncentrował się na rodzaju szkody w pojeździe, która wystąpiła na skutek wypadku z dnia 30 marca 2019 roku. Powód kwestionował okoliczność wystąpienia w pojeździe szkody całkowitej (którą ustalił pozwany) argumentując, iż we własnym zakresie razem z kolegą dokonał naprawy pojazdu za kwotę nie przekraczającą wartości pojazdu przed szkodą. Wskazał jednocześnie, że do naprawy używał części

z różnych źródeł, w tym używanych. Wobec wzajemnego kwestionowania przez strony rodzaju szkody i wyliczeń co do kosztów naprawy pojazdu niezbędnym w niniejszej sprawie było skorzystanie z opinii biegłego. Kalkulacje wskazane przez strony stanowią bowiem jedynie prywatne dokumenty w rozumieniu art. 245 k.p.c. Biegły dokonał wyceny kosztów naprawy pojazdu (jak również jego wartości przed i po szkodzie), w sposób zobiektywizowany, zgodnie z obowiązującymi zasadami przy ustalaniu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a więc opierając się na cenach części nowych i oryginalnych, a także obowiązującej na rynku stawce za roboczo-godzinę. Brak było podstaw, aby opierać się na twierdzeniach powoda, że dokonał naprawy w taki sposób, że można mówić o przywróceniu pojazdu do stanu sprzed szkody. Zeznania świadków i okazane zdjęcia nie stanowią materiału dowodowego do prawidłowej oceny co do tego, że pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego, gdyż na ich podstawie nie można takiej oceny dokonać. Do tego niezbędna jest wiedza specjalistyczna, którą posiada biegły, który opiera się na przyjętych metodach ustalania sposobu i kosztu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Biegły podkreślił, że żadna norma techniczna nie dopuszcza zastosowania w naprawie części niższej jakości lub używanych uwzględniając wiek pojazdu. Nieznane jest pochodzenie takich części i rodzaj ich ewentualnego uszkodzenia. Powód nie przedstawił certyfikatów potwierdzających, że części inne, niż oryginalne które mogły być użyte do naprawy pojazdu spełniają normy producenta pojazdu. Brak jest podstaw do twierdzenia, że naprawa pojazdu z użyciem tych części przywróciłaby wszystkie cechy, jakie miał pojazd nie będąc zmontowanym z części oryginalnych. Nie bez znaczenia jest także możliwość wpływu części nieoryginalnych na zadziałanie systemów bezpieczeństwa. Części o najniższej jakości oznaczone przez dystrybutorów jako P, PJ, PT, PC nie posiadają certyfikatów producenta marki, a nadto nie wiadomo, kto jest faktycznie ich wytwórcą, z jakich materiałów są produkowane. Przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu, w jakim znajdowała się przed szkodą. Wymaga zatem zastosowania takich samych materiałów, z jakich rzecz została wykonana. W przypadku pojazdów mechanicznych poszkodowany ma prawo żądać, aby element podlegający wymianie został zastąpiony identycznym elementem. Częścią zamienną identyczną będzie część tej samej jakości i najczęściej tego samego producenta. Z akt sprawy nie wynikało, aby uszkodzone części (czyli części przed uszkodzeniem) były częściami używanymi lub nieoryginalnymi.

Należy także zaznaczyć, że okoliczność przejścia badań technicznych przez pojazd jest obojętna z punktu widzenia ustalenia, czy pojazd został przywrócony do stanu sprzed szkody, czy nie. Badania techniczne pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu drogowym nie służą ustaleniu, czy pojazd jest w stanie tożsamym z tym, w jakim się znajdował przed szkodą lecz ustalenie, czy układy pojazdu są sprawne i pozwalają na bezpieczny udział w ruchu drogowym.

W niniejszej sprawie szkoda, która powstała w pojeździe marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 30 marca 2019 roku miała zatem charakter tzw. szkody całkowitej. Strony zgodnie wskazały wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 20900 zł. Kwota ta jest nieznacznie niższa od wartości wskazanej przez biegłego (21100 zł). Skoro niesporna była wartość pojazdu przed szkodą to sąd opierał się na tej wartości, a nie na wartości 21100 zł, zwłaszcza, że Sąd nie zlecał biegłemu wyliczenia wartości pojazdu przed szkodą (właśnie z uwagi na niesporność tej okoliczności), a tylko po szkodzie, zgodnie z tezą zgłoszoną przez pozwanego. Biegły ustalił wartości pozostałości tego pojazdu po zdarzeniu szkodzącym na kwotę 5700 zł oraz koszt jego naprawy na kwotę 40539,23 zł. Tym samym wartość należnego powodowi odszkodowania objęła kwotę 15200 zł (20900 zł – 5700 zł). Kwota ustalona przez biegłego jest wyższa od kwoty wypłaconej na rzecz poszkodowanego w toku postępowania likwidacyjnego, tj. 10000 zł. Z tego względu Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5200 zł, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy wartością należnego, a kwotą otrzymanego już odszkodowania (15200 zł - 10000 zł). W dalszym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne. Skoro szkoda jest całkowita nie podlegają uwzględnieniu koszty związane z badaniami technicznymi (dodatkowymi) i nabiciem klimatyzacji, gdyż nie są one objęte odszkodowaniem przy rozliczeniu szkody jako całkowitej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 i 481 § 1 k.c. W niniejszej sprawie pozwany wydał w dniu 9 sierpnia 2019 roku decyzję odmawiającą wypłaty pozostałej kwoty odszkodowania, tj. kwoty 13807,12 zł, a więc różnicy między kwotą kosztów naprawy przez siebie ustalonych 23807,12 zł, a różnicą pomiędzy ustaloną przez pozwanego wartością pojazdu przed i po szkodzie 10000 zł z uwagi na przyjęcie szkody całkowitej. Wobec tego pozwany był w opóźnieniu

od dnia 9 sierpnia 2019 roku, gdyż wówczas odmówił zapłacenia należności oznaczonej kwotowo, tj. prawidłowego zlikwidowania szkody poprzez wypłacenie kwoty 15200 zł tytułem odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosownie do zasady stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał proces w 50%. Na koszty strony powodowej w łącznej wysokości 4367 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 750 zł, wynagrodzenie pełnomocnika osobie radcy prawnego w kwocie 3600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 4600 zł, na którą złożyły się: 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radcy prawnego, oraz 1000 zł tytułem wydatkowanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Łączne, poniesione przez strony koszty procesu wyrażają się kwotą 8967 zł. Stosownie do powyższego każda ze stron winna ponieść koszty procesu w kwocie po 4483,50 zł. W konsekwencji zasądzona od powoda na rzecz pozwanego kwota 116,50 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu uwzględnia procent w jakim pozwany wygrał sprawę i stanowi różnicę pomiędzy kosztami jakie winien ponieść, a przez niego poniesionymi.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd obciążył na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa powoda i pozwanego kwotą po 449,56 zł tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.